

Het is thans niet mijn bedoeling deze kwestie zelf nader in het licht te stellen of U de waarde en de noodzakelijkheid van principieele studie te gaan betoogen. Immers, al wat met dit punt in verband staat, was aan onze Hoogeschool reeds menigmaal voorwerp van overweging¹⁾. Ik moest alleen deze lang bekende dingen U weer voor den geest roepen, opdat ge mij gelooven zoudt, wanneer ik U verklaar, dat zelfs bij een niet onbelangrijk deel der meest principieele wetenschap, die der godgeleerdheid, het feiten-onderzoek zulk een omvang heeft verkregen en ook zulk een hoogte heeft bereikt, dat voor studie der beginselen geen tijd of ruimte meer overblijft. Ik noemde daar de theologie de meest principieele wetenschap, want het is, geloof ik, nog niemand in 't hoofd gekomen om te beweren, dat men wel theologie — let wel, ik zeg niet godsdienstwetenschap — kan beoefenen zonder welbewust een zeker uitgangspunt te hebben, welks invloed zich telkens weer laat gevoelen. En toch — wanneer ik eens rondzie op het gebied, dat mij persoonlijk is toevertrouwd, de vakken belangende het Nieuwe Testament, dan speur ik ook daar immer weer het werken met het mikroskoop, het ophoopen van feitenmateriaal, dat naar beginselen niet vraagt. Schuren worden volgedragen soms met kostelijk graan, maar men ziet Hem niet, Die den wasdom gaf.

Men kan zich daarover bedroeven, maar het leert ons ook, en daarop vestig ik thans de aandacht, dat onze Vrije Universiteit nog altoos een taak heeft. Heerlijk en moeilijk, maar ze wil toch trachten een systeem van wetenschap te geven, dat met beginselen aanvangt en ook eindigt, en waarin voorts elk feit zijn eigen plaats heeft verkregen. Het groote fundament is gelegd, ieder onzer heeft nu te trachten, één kamer, één zaal, één hoek van het gebouw, naar de gaven, die hij van God ontving, te voltooien of althans verder op te trekken en af te werken. Laat mij dat ook heden pogen te doen. Ik heb n.l. een onderwerp voor den geest, waarbij het, vergis ik me niet al te zeer, mogelijk zal zijn eenerzijds den samenhang aan te toonen met ons Gereformeerde uitgangspunt en aan den anderen kant recht te laten wedervaren, aan de verschillende feiten, waarmee het ons in verband brengt of waarin het bestaat. Dat onderwerp is

DE EENHEID DER NIEUWTESTAMENTISCHE GODSOPENBARING.

Ik moet beginnen met U dit onderwerp zelf wat nauwkeuriger te omschrijven, om U het probleem en zijn belangrijkheid te doen gevoelen. Wij hebben één Nieuwe Testament. Dat is voor ons een eenheid, we denken daar nooit over, maar zoo menigmaal, als we van het Nieuwe Testament spreken, staat ons één bepaalde bundel van bij